

SZÁNTÓ DÁNIEL

A HATSZÖG

Fekete-fehér, igen-nem?
Egy rejtélyes sorozatgyilkosság,
amelyben semmi sem az, aminek látszik...

ALEXANDRA

Viktor magára maradt az orvosszakértői helyiségben. Élvezte az egyedüllétet. Nem feltétlenül a magányt, hanem sokkal inkább a hideget. Az anyja nyáron halt meg, és Livia szerint ez a traumatikus élmény összefonódott bizonyos érzékszervi tapasztalásokkal, mint például a melegséggel. Aznap sütött a nap. A szobájában játszott, és az ablakon beeső napsugarak perzselték a bőrét. Kinézett az udvarban álló magas fára, és megpillantott egy madarat a fán csicseregni. Aztán kopogtat-tak az ajtón. Az apja volt. Magas, izmos, rendíthetetlen férfi, akinek a tekintetében szokatlan halandóság csillogott. Az ajkai mereven mozogtak, a szavak tompán és üresen csengtek a szá-jából. Viktor ekkor újra a fára pillantott, és arra gondolt, hogy bárcsak repülhetne. De hova menne? Hova repülne? És hirte-len tudta. Egy távoli országba, ahol hideg van. A hegyekbe, fel,a magasba, a behavazott tájak felfedezetlen csúcsaira.

Felnézett a plafonra, és egy pókhálón akadt meg a pillan-tása. A kis fekete pötty fel-alá cikázott a háló két pontja kö-zött. A pókok érdekes élőlények, gondolta. Egy újságcikkben olvasta, hogy a csernobili erdőben sugárfertőzött pókok élnek, amik szabálytalan formájú hálókat szőnek. Egy másik lap arról számolt be, hogy a vérük színe kék, és bizonyos fajták csípé-se erekciót okoz. Hm. Mintha minden a szex körül forogna. Elképzelte, hogy fertőzött pókokkal teli veremben fekszik, és az ízeltlábúak a testét csipkedik. Aztán arra eszmélt fel, hogy lágy zenét hall. Körbenézett. Fura volt, hogy a falakból zene szólt. *I'm in love with the shape of you. We push and pull like a magnet do...*

Libabőrös lett. Újra és újra.

A szeme felpattant, majd egy elnyújtott másodperccel később a fülére szorította a készüléket.

– Igen, főnök?

– Hol vagy? – hallotta Gál Balázs mély tónusát a vonal túlvégén, mely egy medve hangjára hasonlított.

– Egy pókokkal teli veremben – felelte Viktor szórakozottan. – Tudtad, főnök, hogy némely fajok csípése erekciót idéz elő?

– Részeg vagy?

– Mennyi az idő?

– Este kilenc van.

– Akkor nem.

– Jó válasz! Gyere be hozzám a kapitányságra.

– Rossz válasz. Lejárt a munkaidőm mára.

Gál Balázs felmordult. Viktor már rég nem hallotta ezt a morgást. Furcsa volt. Hiányzott neki. Persze csak egy kicsit. A gesztus arra emlékeztette, hogy a férfi a tápláléklánc csúcsán áll, míg ő legalul. Azon tanakodott, hogy vajon a valaha élt összes országos rendőrfőkapitánynál kialakult ez az idegesítő szokás?

A férfi újra morgott. Valószínűleg igen. Az evolúció megugorhatatlan lépcsőfoka, gondolta.

– Be akarok mutatni neked valakit – mondta Gál Balázs.

– Ó, csak nem egy dögös kis gyakornoklányt?

– Nem gyakornok, és nem is lány. Dögösnek meg... nos... a legkevésbé sem mondanám.

– Ez nem hangzik valami jól.

– Egy óra múlva be tudsz jönni?

Viktor az órájára pillantott.

– Vajon miért akar bemutatni nekem valakit az országos rendőrfőkapitány ilyen későn?

– Ne kötekedj, Viktor. Most nem érek rá erre.

– Oké. Akkor küldesz értem egy taxit?

– Egy taxit?

– A diszpécser ismeri a számomat, és mondjuk úgy, hogy este nyolc után tiltólistán vagyok.

Ez a harmadik morgás túltett minden eddigin. Viktor úgy volt velem, hogy ha már ilyen kedélyesen elcsevegtek, nem lesz rest beavatni a rendőrfőkapitányt a részletekbe.

– Szóval az egész úgy kezdődött, hogy nem szeretem a szegfűszeg illatát, a bőrülések meg valamilyen rejtélyes okból kifo-lyólag allergén reakciót váltanak ki a testemből. Ennek a ket-tőnek az egyvelege elindított egy elég kellemetlen folyamatot, ami a gyomromból feltörve a nyelőcsövön át...

– Jól van! Jól van! Elég volt! Intézem a taxit...

Viktor maga elé képzelte a rendőrség harcsabajszú, szem-üveges, munkamániás vezérét, akivel nem mellesleg régi, ko-pott barátságot ápolt, hogy mélyet sóhajt, és a telefon kijelzőjét idegesen nyomkodja.

– Hova menjenek érted?

– Az igazságügyi orvosszakértőnél vagyok. – Viktor előhú-zott egy öngyújtót a zsebéből.

– Nem is tudtam, hogy új helyre költöztél.

– Haha. De amúgy este kilenc van, főnök. Kilenc után so-sem vagyok otthon.

– Ezzel mit akarsz mondani?

– Hogy a labor nem lehet az otthonom, mivel itt vagyok.

– Áh, igen. El is felejtettem, hogy szeretsz rébuszokban be-szélgni. Tíz perc múlva ott vannak érted.

Viktor kattintott egyet a gyújtón. Világosság.

– Vigyek neked egy pókot, főnök?

– Pókot? Mi a rossebet kezdjek én egy pókkal?

– Egy tanulmány szerint az ötven év feletti férfiak közel harminc százalékot veszítenek a szexuális teljesítőképességükből.

Ha esetleg gondod adódna ott lent, akkor...

A vonal hirtelen megszakadt.

Az öngyújtó elaludt. Sötétség. De Viktor még látta, hogy egy légy beleszál a háló közepébe, és a pók azonnal ráveti magát.